Ч. 235. Пятниця 18 (31) жовтня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно „ —·90

Поодиноке число 6 с

Вісти політичні.

(З палати послів. — Чутки про політичну подорож царя Николая. — Болгарска престольна бесїда.)

В дальшім ходї дебати над справою рільних страйків промавляв ще по мінїстрі Кербері посол Абрагамович і полемізував з попередними бесїдниками, Романчуком і Дашиньским та заявив, що польскі посли будуть голосувати против дотичних внесень.

На вчерашнім засїданю палати послів поставив посол Брайтер і товариші інтерпеляцию в справі бунту арештантів в карнім заведеню у Львові, подаючи за причину бунту лихий харч і заострене кари в дорозї дисциплїнарній. Інтерпелянти домагали ся висланя урядника з мінїстерства, котрий би розслїдив справу. — Той сам посол поставив також інтерпеляцию в справі товариства асекурацийного „Unio Catholica" і домагав ся розведеня слїдства карного против виновних урядників сего товариства а головно против директора Кальберматтена. — Опісля вела ся дальша дебата страйкова, і перший промавляв пос. Кос. Бесїдник зазначив на початку, що правительство, против дотеперішного звичаю, не годить ся з поглядами Кола польского, бо признає, що причина страйків були економічні. Опісля полемізував бесїдник з поглядами п. Мінїстра що до висоти заплати рільних робітників.

Сими днями розійшла ся знову чутка, що цар Николай має в половинї падолиста поїхати до Італії, віддати візиту італїяньскому королеви а при сїй нагоді зробити візиту папі. Вість ся наспіла сим разом з Копенгаґи і не було би в нїй нїчого дивного, як би не дальший ще додаток до неї. Ото кажуть, що цар при сїй нагоді думає зробити також візиту в Цетинї, Атинах і Константинополи. Ну, се значило би хиба, що хотїв би об'їхати цїлий балканьский півостров, треба би лиш, щоби зробив візиту в Бїлградї, Софії та Букарештї, а може й навідав ся до повстанців в Македонїї, а тогди хиба з весни нехай би вже розпочав ся кровавий танець. Така подорож російского царя була би щось зовсїм нового і небувалого а політичні наслїдки могли би бути того рода, що в політичних кругах просто не хотять вірити тій вісти. З другої же сторони треба й то брати на увагу, що в послїдних часах короновані голови зачали чогось дуже рушати ся і очевидно лагодять ся якісь нові комбінациї, котрі бодай поки що мають мир на цїли. В наших часах змінила ся давна латиньска приповідка, що каже: Лагодь війну, коли хочеш мира; европейскі держави здаєсь думають на відворот: Лагодь мир, коли хочеш війни.

В Софії розпочала ся звичайна сесия парляменту, котру президент мінїстрів Данеф відкрив в імени князя престольною бесїдою, в котрій сказано, що Болгария удержує зі всїма державами як найдружнїйші зносини. Гостина вел. кн. Николая і російских ґенералів з нагоди 25-лїтних роковин оборони вивозу Шипки, як також одушевлене приняте, яке їм болгарский нарід зробив, єсть безсумнївним доказом великої прихильности царя для Болгарії, єї князя і єго династиї як також нерозривної звязи межи освободителями а освободженими. Заходи правительства, щоби в межинародних зносинах удержати коректне становище, звістні загально. Бесїда кінчить ся висказом надії, що ті змагання будуть оцїнені після їх вартости і їх підопре сповненє міжнародних угод, що запоручають мирний розвій балканьского півострова.

2)

ТОРНІСТРУ на ПЛЕЧІ!

(З французского — І. К. Гісмана.)

(Дальше.)

Одного вечера, 15-ого серпня, Франц загрозив пощочиною двом людцям, що украли єму ручник. Тодї цїла саля пішла в переверти. Обиджені ревіли і нас висьміяно та виглузовано. А що нас було двох люда против девятьнайцятьох, то усьміхала ся нам певна надія на гарний почастунок. Тодї трубач станув по сторонї других, підлестив ся їм і велів віддати украдену річ. Щоби усьвятити примирене, Франц і я дали по три франки, і нїчого дивного, що трубач мусїв при помочи товаришів викрасти ся в лазарету, щоби купити мяса та вина.

Сьвітло у вікнї майора згасло, а коли й аптикар поклав ся спати, ми крутимо ся всюди по дворі, щоби розглянути ся в окруженю, остерігаємо тих, що нипають здовж муру, перед вартою, підставляємо їм плечі і помагаємо так пересадити мур та скочити на поле. Через годину они вертають з гарними річами; передають нам на другий бік і перетискають ся попри дві сидїлки до салї; потім запалюємо на земли скипку і стаємо в сорочках кругом ліжка. Коли ми схарчували більшу часть баранячого стегна та випили три до чотири літри вина, роздає ся нагло на коритарі страшний грюкіт; одним ступнем пантофля гашу сьвітло і все втїкає назад до ліжок. Отвирають ся двері, майор промовляє своє страшне „кроть-сот", тупає напотемки, виходить назад і вертає вскорі з кількома доглядачами хорих. Я використовую між тим час, щоби спрятати на бік останки нашого бенкету. Кленучи, лютує майор довкола по салї і грозить, що звелить нас всїх увязнити та закувати в кайдани.

Ми трохи не тріскаємо від сьміху під нашими накривалами, коли звенить щось як фанфара з другого кінця салї. Майор диктує нам всїм найстрогійшу дієту та заявляє, що ми вскорі побачимо, з ким маємо до дїла.

По єго відходї вибухає грімкий реґіт та порскане зі всїх сторін; трубач пустив ся колесом, другий напротив него робить те саме, інший скаче жваво з розпростертими раменами та розвіяною сорочкою довкола своєї подушки; єго сусїд починає танцювати триумфального канкана. Нагло являєсь майор знов в дверех, велить чотиром воякам увязнити тих, що танцюють, та звіщає нам, що донесе про наше поведене висшій власти.

Вкінци привернено спокій. Другого дня мусять доглядачі недужих купити для нас харч, і так минає кілька днів без особлившої пригоди. Ми вже мало не нажили смерти з нудьги в тім пільнім лазареті, аж одного дня около пятої години впадає до салї лїкар і велить нам убирати ся, натягати торністри.

Десять мінут пізнїйше ми довідуємо ся, що Пруси входять до Шалон.

Хмарний настрій панує серед старшини. Доси ми не мали понятя о тім, що дїє ся на війнї, ми чули лиш про побіду над Саррою. Що тимчасом спис може відвернути ся і нас можна побити, не приходило нам і на думку. Майор пробував кождого; нїхто не був вилїчений, бо всїх обдавано за богато лекрицею а за мало опікою. Та проте найлекше недужих відсилає ся до їх полку, а инші мусять одїти та з привязаним лаштунком класти ся до ліжка.

Франц і я належимо до послїдних. Минає день, минає ніч, а я все ще маю дїймаючу кольку. Вкінци о 9-ій годинї являє ся довгий ряд кошів, двиганих мулами. Сїдаємо по двох до середини. Франц і я на те саме зьвіря, але що маляр дуже грубий, я противно худий, то кіш колибає ся значучо; і коли я буяю у воздусї, він спадає аж під живіт мула, котрий попиханий ззаду а зпереду тягнений, ирже пересадливо. Вкриті густою хмарою пороху, термошені та колисані, чіпляємо ся із закритими очима, кленучи та сьміючись, берегів коша. Наконець приходимо, більше мертві як живі, до Шальон, валимось як тровлена дичина на землю, а вскорі потім пакуємось до їзди у ваґони. Куди?.... Нїхто не знає.

Була ніч; ми летїли по шинах. Недужі повиходили з ваґонів на зверхню плятформу. Втім свище машина; звільняє біг і здержує ся на однім двірци; думаю, се був Раймс, але певно не можу сказати. Ми гинули з голоду. Інтендантура забула одну дрібницю: дати нам на дорогу хлїба. Я висїдаю і винаходжу отвертий буфет; біжу чим боржій, та вже другі мене випередили, бо коли я наближив ся там вже бють ся о страву. Одні ловлять

Новинки.

Львів дня 30-го жовтня 1902.

— **Надзвичайні загальні збори філії руского товариства педаґоґічного в Коломиї** відбули ся в неділю дня 19-го с. м. під проводом заступника голови п. Кореневича, котрий заявив в своїй промові, що показала ся потреба вибору нового виділу, позаяк дотеперішний голова п. Макарушка виїхав за границю, а двох членів виділу були змушені виступити задля родинних обставин. Опісля слїдував виклад проф. Колодницкого, а відтак звіт п-ни Юркевичівної про діяльність виділу. В дискусиї над сим звітом забирали голос професор Масляк, котрий висказав виділови признанє за утворенє бурси, а натомість закинув необчисленєсь з силами при закупні площі під будову бурси і при заснованю женьскої гімназиї, а відтак проф. Колодницкий і Сальо, котрі брали виділ в оборону. З дневного порядку слїдував вибір нового виділу, в склад котрого увійшли: головою п. проф. Раковский, виділовими: п. Колодницкий, п. Кореневич, панна Юркевичівна і о. Гірняк, а заступниками: панна Лукіянівна і п. Виницкий. Вкінци при точцї внесень збори рішили при грімких оплесках заявити щиру подяку п. дир. Кульчицкому за засноване педаґоґічної бурси і п. проф. Макарущі за его невтомиму працю для розвитку коломийскої філії. Дальше на внесенє п. проф. Колодницкого поручено новому виділови заняти ся енерґічно долею новозаснованої женьскої гімназиї і на внесенє п. Петришина засновувати педаґоґічні кружки та педаґоґічні бурси в місточках з чотирокласовими школами по мисли нового статуту руского товариства педаґоґічного.

— **Фальшівники.** В маю с. р. спровадили ся до двірка в Новім-Пештї якісь дві пані, одна п. Шілер, а друга еї донька Марія Бечі і від тої пори мало хто їх видів, а брама від двірка була заедно замкнена. Недавно тому прийшов до тих дам якийсь новий гість, а із сусїдних домів видко було, як тих троє людий дуже часто і пильно щось фотографують. Одного дня привезено до двірка також і якусь машину. Аж ось перед кількома днями арештовано властителя каменицї Івана Вайса за підроблюванє гроший і при сїй нагоді полїция звернула увагу також і на згаданий двірок. Дня 28 с. м. зроблено там ревізию і знайдено множество вже майже готових банкнотів і фотографічні знимки австро-угорских банкнотів по 50 корон та сербских дінарів. Матїр і доньку полїция арештувала.

— **Відважний чоловік.** Люди, що онолди переходили у Відни улицею званою Кернтнерштрассе, були сьвідками страшної сцени, та й самі не мало наїли ся страху. Около третої години, коли на тій улици найбільший рух, сполошила ся пара коний при возї і стала гнати як найсильнїйшим чвалом через ту улицю. Людий взяв страх; всї втїкали, куди хто видів, а подія стала ще страшнїйша, коли з воза злетїв візник, а конї волочили его по улици. Нараз прискочив до коний якийсь молодий мужчина, вхопив їх за узду і мимо того, що они й его ще трохи потягнули за собою, задержав їх. Тим сьмілим чоловіком був якийсь технїк Шімфір. На щастє візникови не стало ся нїчо; він лиш трохи потовк ся.

— **Огонь.** Дня 28 с. м. в полудне згоріла в Тростянци малім, повіта золочівского, горальня разом з внутрішним урядженем і побічними будинками. Шкода, якої огонь наробив, виносить около 27.000 корон і була цїла обезпечена від огню. Згадана горальня була власностию Є. Екс. Аполїнария Яворского.

— **Спроневірення на всї боки.** Та й наші малі місточка не хотять позістати по заду і відповідно до своєї величини виказують і малих дефравдантів. Так дали зі Скали знати львівскій полїциї, що там якийсь Берль Майсельман забрав 1700 рублїв на шкоду двох тамошних купців та втїк звідгам до Львова. — У Львові від кількох днів ходить чутка, що спроневірник Тищїньский, котрий був касиером на двірци зелїзничім на Підзамчу і забрав звідтам 7000 корон, опинив ся аж в Монако і звідтам прислав спроневірену суму, а до якогось із своїх знакомих мав написати, що він в Монако грає і виграв значні гроші і що єму там добре веде ся.

— **Зелїзниця Львів-Підгайцї.** Консорция льокальної зелїзницї Львів-Підгайцї повідомила Виділ краєвий, що не може роздобути средств фінансових, потрібних до будови тої зелїзницї, після траси Козельники на Личаків, з двірцем на Личакові, і мусить обмежити ся до будови дешевшої лїнії, т. є. з Підгорець, та що поробить всї заходи, щоби як найскорше зреалїзувати проєкт з залишенем лїнії Личаків-Козельники. Виділ краєвий віднїс ся до маґістрату о скоре повідомлене, яке становище заняла репрезентация міста Львова супротив рішеня тої консорциї, бо думає в як найкоротшім часї підперти всїма силами будову тої зелїзницї. Справа ся має бути обговорена на нинїшнім засїданю ради міста Львова.

— **Платня диєтарів войскових.** В міністерстві краєвої оборони переводять тепер реформу платнї диєтарів войскових при командах. За норму винагороди має послужити платня диєтарів цивільних. Перша платня має зачинати ся від 90 К місячно, по 3 лїтах буде підвисшувати ся о 10 К місячно, а по 5 лїтах о дальших 10 К. Справа заосмотреня на старість для тих помічників канцелярийних поки що не полагоджена, бо войскові помічники канцелярийні то майже виключно офіцири і урядники войскові.

— **Кровавий поцїлунок.** Натан Парнес кельнер в однїй з порядніиших реставраций залюбив ся на смерть в хорошій, але легкодушній Ресли, а коли побачив, що она єго зраджує, постановив зімстити ся. Вчера вечером прийшов до неї а обнявши еї, поцїлував в уста так сильно, що бідна Ресля аж крикнула з болю і в тій хвили почула брак горішної губи. Заздрістний Парнес відкусив їй зовсїм горішну губу.

— **Нещаслива пригода.** Жінка зарібника Катарина Липка, брала вчера рано воду і упала так нещасливо коло керницї, що зломила собі праву руку. Стация ратункова зложила їй руку і відослала до шпиталю.

хліб, другі хапають мясо, ті циґара, тамті фляшки. Реставратор перепудив ся, скажено боронить свого буфету і гатить пястуками на всї боки. Тимчасом камрати ззаду напирають настійчиво, стоячі на передї валять ся через продажну лаву і перевертають еї разом з господарем та кельнером. Тепер зрабовано всьо правильно і всьо забрано, від запалок до зубних довбачів.

Між тим роздаєсь сиґнал до від'їзду і поїзд дмухає дальше. З нас не ворушить ся нїхто, і коли поїзд щез, ми кладемо ся на шутровинє. Та ледви я, Франц і ще хтось почали оповідати веселі придабашки, поїзд надтягає назад, щоби нас забрати.

Всїдаємо опять та оглядаємо нашу до ичу. Правду сказати, богато ріжнородности не було: вепровина, нїчо як вепровина, шість кружків сальцесону з чісником, озор, дві ковбаси, кружок темночервоного мясива, натиканого білими кусниками солонини, чотири лїтри вина, пів фляшки коняку і кілька сьвічок. Сьвічки встромляємо в шийки наших пільних фляшок, котрі колихають ся, повішені шнурками на бічній стїнї ваґона. Від часу до часу ллє ся із сьвічок дощ теплих стеаринових крапель на наші мундури, лишаючи великі плями, — але наші річи виказують сего доволї.

Починаємо зараз наш обід, котрий частїйше мусимо переривати, скоро по дошках здовж поїзду надійдуть які ґардисти. Они пукали до шиб і домагали ся напою. Ми сьпівали на цїле горло, пили, чоломкали ся; недужі рідко коли випраґляли в поїздї такий галас та збитки, як ми. Можна-б говорити о чуднім поїздї; калїки скакали рівночасно на обох ногах, ті, котрим горіли бебехи, поливали їх кріпким ликом горівки, одноокі розкривали очи, недужі на горячку брикали довкола, хорі горла ревіли і глотили. Се було нечуване.

Але й тій сваволї прийшов конець. Я використав сей відпочинок, щоби раз виставити ніс з вікна. Нї одної звьзди, навіть ріжка місяця не було видно. Небо і земля немов злучили ся в одно, лишень тут і там серед темної ночи мигтїли як барвні очи лїхтарні, укріплені в зелїзнодорожнім насипі. Керманич поїзду свистав, машина димила і бухала безнастанно огнистими іскрами. Я замикаю вікно і приглядаюсь товаришам. Деякі хропіли, других спинювало трясенє скрині; они кляли і лаяли безупину, вертїли ся на всї сторони і глядали місця, де могли-б простягнути свої ноги та зложити голову, що вихитувалась за кождим товчком.

Від сего виду я здрімнув ся, аж цїлковите здержанє поїзду збудило мене знову. Ми були на якімсь двірци, а стацийна комната палала огнем як кузня серед нїчної пітьми. Менї стерпла нога і я дрожав від студени, тому й висїв на хвилю, щоби загріти ся. Підійшов до машини, котру відчеплено, щоби заступити еї новою, і чув дзвонене та тикане телеґрафу. Урядник відвернув до мене плечі і нахилив ся трохи на право, так що я міг бачити лиш его потилицю і рожевий, вкритий перлистим потом конець носа, між тим коли проча стать губила ся в тїни, яку кидала заслона ґазової полуміни.

Мене кличуть всїдати назад до воза і тут я знаходжу моїх товаришів точно так, як їх полишив. Сим разом засипляю сейчас. Як довго тревав мій сон? Не знаю — на всякий случай так довго, поки не збудив мене оклик: „Париж, Париж!"

Кидаю ся до дверий. Далеко виступають чорно з сїрої пасмуги комини фабрик і домів. Ми находимо ся в Ст. Денї. Вість перебігає блискавицею ваґони. Всьо на ногах, машина прискорює біг. Вже здалека піднимає ся поважно якась вежа, ми прибуваємо, висїдаємо, кидаємось до виходів; одній частинї з нас удаєсь виховзнути ся, прочих приловили войско та зелїзнича прислуга і силоміць завели до иншого поїзду. І знов пускаємо ся, Бог знає куди.

Вдруге точимо ся дальше, цїлий день. Менї стає осоружно глядїти опять на довгий ряд домів та дерев, що тягнув ся поперед моїми очима. Понадто я маю все таки сильну кольку.

Около 4-ої год. по полудни машина звільняє біг і стає перед двірцем, де дожидає нас ґенерал і юрба молодих людий в червоних шапках та штанах і в жовтих чоботах з острогами. Ґенерал велить нам дефілювати і дїлить нас на два відділи. Перший відділ висилає до семинаря, другий до шпиталю. Після всякої імовірности находимо ся в Аррас.

Франц і я належимо до першого відділу. Саджають нас на вози із соломою і так дістаємо ся перед великий будинок, що похилив ся сильно і грозить кождої хвилї заваленем. Проведено нас до комнати на другім поверсї, що містила в собі близько трийцять лїжок. Скидаємо наші торнїстри, чешемо ся та сїдаємо. Вступає лїкар.

— Що вам бракує? — питає першого.
— Маю карбункул.
— Так, а ви?
— Кольку.
— Так, а ви?
— Пухлину.
— Ба, але, так ви всї не є ранені у війнї?
— Борони Боже.
— Ну, отже, так беріть же ваші торнїстри назад. Архиепископ дає лїжка своїх семинаристів лише для ранених у війнї.

Кидаю всї річи, видобуті з торнїстри, безладно назад до середини і ми вибираємось до міского шпиталю. Там нема місця. Надармо ломлять собі сестри голову, де можна-б примістити ще кілька лїжок, — салї переповнені. Втомлений на смерть сею тяганиною, хапаю один матерац, Франц другий, і так розтягаємо ся в городї на мураві.

Другого рана розмовляю з директором, чесною та ввічливою людиною, і прошу від себе та Франца о дозвіл вийти до міста. Він позволяє, двері отвирають ся, ми вільні.

Так дістаємо нарешті добре снїданє! Добре мясо і добре вино! Ах, куди маємо звернути ся, не сумнїваємо ся на хвилю; очевидно до найлїпшого готелю в містї. Стіл заставлено нам пишно. Чудово пахучі рожі і фуксиї, котрих цьвіти клонять ся аж до наших склянок, стоять на столї. Навіть сонце бере

— **Убийник президента Лінкольна.** Дня 7-го с. м. помер в Массвіль Самуіл Арнольд, лихої слави чоловік, котрий в 1865 р. убив президента Сполучених Держав північної Америки, Абрагама Лінкольна, доживши 72 літ. Арнольда і его спільників дра Мудда, Мек Лінглена і др. поставлено у Вашінґтоні перед суд і двох перших з них засуджено на ціле жите до вязниці та вислано до Дрі Тортуґас. Наслідник Лінкольна, президент Андрю Джонзон дарував кару Арнольдови, котрий все казав, що він не винен. Але з Арнольда не можна було ніяк видобути того, що діяло ся тогди, коли Лінкольна убито і як то зроблено. Арнольд не хотів нічого розповісти лиш казав, що він списав цілу історию, котра буде оголошена по его смерти і покаже цілому сьвітови, що він не винен. — Ґазети, що подають сю вість, не кажуть, чи по смерти Арнольда знайдено опис тої події.

— **„Товариш“**, ілюстрований календар на рік 1903, річник II. (Чч. 272 і 273 видавництва товариства „Просьвіта“.) 8^0, сторін 236 + інсерати. Ціна 1 К.

Правдиву прислугу для нашого народа вчинило товариство „Просьвіта“, видаючи своїм коштом та заходом отсю книжку, якої вже перший річник з тамтого року здобув собі признанє найлучшого з усіх видаваних у нас календарів. Хто зважить, яку важну задачу має сповнити календар зглядом грамотної людини всякого стану, мусить признати, що видавник такої книжки піднимаєть ся дуже важкого труду. Се не роман, ані збірка віршів або оповідань, які по прочитаню складаєть ся звичайно на полицю, щоб більше їх до руки не взяти. Ся книжка має подати щось більше, як приємну лектуру на кілька годин. Своїм змістом так вяжеть ся она з житем у всяких его умовинах, що треба єї читати цілий рік. А потребує єї читати всякий, кому азбука не чужа, тому й розходить ся она в найширші круги суспільности тисячами примірників.

І отсю книжку зладжувано у нас доси звичайно в сей спосіб, що передруковувало ся з незначними змінами календарску часть з першого ліпшого старого календаря, подано два-три пусті віршики та оповіданя, для ока де кілька стереотипних інформаций і календар готовий. Так водило ся у нас до недавна. Допєрва видавник „Товариша“ зірвав з шаблоном і показав, як властиво повинно ся робити календар, щоб осягнути свою ціль. Уклад, добір змісту, его актуальність, а передовсім популярність викладу навіть научного материялу роблять „Товариша“ книжкою наскрізь оригінальною і від початку до кінця цікавою. А вартість її тим більша, що не кінчить ся з кінцем року. „Товариша“ можна читати і по десяти літах з однакою користю. Все він лишить ся практичним і догідним підручником ріжнородного знаня.

Зміст „Товариша“ за 1903 р. не уступає в нічім цікавістю першому річникови, зате богатством значно перевисшає! Многі практичні та загальні поради і замітки можуть придати ся навіть найінтеліґентнїйшій людині. Замітні також численні ради господарскі і гігієнічні та розвідки про господарство рільне, пояснені добірними ілюстрациями. Є там і коротка але основна істория та поясненє страшних явищ природи, якими зазначила ся перша половина сего року, як землетрясене в Шемасї і вульканічна катастрофа на Мартиніці. Гарні ілюстрациї причиють ся ще більше до зрозуміня річи. А вже зовсім щось нового і оригінального, що приносить сегорічний „Товариш“, се короткий підручник науки гри в шахи. З доданої карти може кождий легко сам собі зробити фіґурки і шахівницю. Устав церковний для більшої вигоди тих, що его потрібують, долучаєть ся до календаря окремою книжочкою. Взагалі ніхто не повинен зволікати з набуванєм нового „Товариша“. Его розумні, практичні гадки та поради вже тепер станули-б не одному в пригоді.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 30 жовтня. W. Allg. Ztg. доносить, що Є. В. Цісар виїде на довший час на Угорщину.

Відень 30 жовтня. На вчерашнім засіданю палати послів вела ся дальше страйкова дебата і промавляли посли: Кос, Ґломбіньский, Фідлер і Мойса. — Fremdenblatt заперечує чутку мов би міністер Пентак подав ся до димісиї.

Будапешт 30 жовтня. Мадяри роблять велику пресию, щоби відклонити правительство від наміру покликаня резерви запасової до чинної служби. На суботу заповідають велику демонстрацию.

Чернівці 30 жовтня. Вчера отворили часть льокальної зелїзниці Валепутна-Дорна-Ватра.

Берлин 30 жовтня. Парлямент приняв більшостию 40 голосів мито на худобу згідно з ухвалою комісиї.

Курс львівский.

Дня 29-ого жовтня 1902.	платять K. c.	жадають K. c.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	536	550 —
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	— —	320·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	563 —	572 -
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	— —	350 —
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	95·50	96 20
Банку гіпот. 5% преміов.	109·70	—
Банку гіпот. 4½%	100 —	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101·—	101·70
4% листи застав. Банку краєв.	96·75	97·45
Листи застав. Тов. кред. 4%	96 50	97·20
„ „ 4% льос. в 41½ літ	96 70	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ	95·70	96·40
III. Обліґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·30	99·—
Обліґи ком. Банку кр. 5% II ем.	102·—	102·70
„ „ „ „ 4½ %	100·30	101·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	96·30	97·—
Позичка краєв. з 1873 по 6%	—·—	—
„ „ 4% по 200 кор.	96 80	97 50
„ „ м. Львова 4% по 200К.	94·—	94 70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	77·—	82·—
Міста Станиславова	—·—	— —
Курс віденский:		
Австр. черв. хреста	54 75	55·75
Угорск. черв. хреста	27·—	28.—
Іт. черв. хрес. 25 фр.	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20К.	72·—	76.—
Базиліка 10 К	18·60	19.60
Joszif 4 K.	8·25	9.50
Сербскі табакові 10фр.	9·50	11.—
V. Монети.		
Дукат цісарский	11·22	11·34
Рубель паперовий	2·52	2·54
100 марок німецких	117·10	117·80
Доляр америк.	4·80	5·—

участь в бенкеті, відбиває ся в блискучих ножах, велить своєму ніжному золотови танцювати по фляшках вина, пронизує помарду, що мінить ся в чарках і лишає лелійні узори на дорогім обрусї.

О, чиста втїхо харчунку! Я маю рот повний, а Францови вже курить ся з чубка. Запах печені лучить ся з пахном цьвітів, пурпура вина змагає ся з темною черленю рож, кельнер обслугує нас з міною ідіота, а ми самі виглядаємо цілком як уличники, але се нам байдуже! Ми пролигуємо одну справу за другою, а пємо бордо на бурґундске, шартрез на коняк. До чорта з тонким вином, нужденною горівкою, котру ми від нашого виїзду з Парижа діставали. До чорта також з тою незначеною стравою із солонини та картофель, з поганими кнайпами, де ми майже від місяця так розсмаковуємо. Нас ледви пізнати, наші голодні міни сьвітять як місяць в повни, ми радіємо, стромляємо ніс у воздух і втягаємо! Так їде по цілім місті.

Зближає ся вечір, ми мусимо остаточно раз домів. Сестриця, що мала нагляд в сали, мовить до мене флетовим голосом: „Мої панове, послідної ночи ви певно дуже змерзли, але нині дістанете добре ліжко“.

Она веде нас в простору комнату, де з повали звисають три лихі нічні сьвітила. Я маю сьвіжу постіль і притискаю ся з одушевленєм до пахучого накривала, що заносить сьвіжим білєм. Не чути нічого як віддих та хропіт сплячих. Мені дуже тепло, очи примикають ся, я не знаю більше, де я, коли будить мене дивний шорох. Отвираю очи, а в ногах мого ліжка стоїть якесь єство і приглядає ся менї уважно. Підношу ся і мій зір паде на худощавого старця з витріщеними очима та занедбаною бородою, що заступала тремтячі уста. Питаю єго, що хоче від мене.

Нема відповіди. Я кричу:

— Забирайте ся гет, дайте менї спати!

Він грозить менї пястуком. Я здогадуюсь в нім божевільного, звиваю свою верету і скручую з одного кінця вузол. Він підступає крок наперед, я вискакую з ліжка, відбиваю вимірений против мене пястук і ударяю его раз полотном по лівім оці. Тепер він ударяє як біжений на мене, я уступаю ся і завдаю єму ногою кріпкого штовханця. Він перевертає ся і потягає за собою один столець. Стукіт будить цілу салю; Франц в сорочці вискакує мені на поміч, сестри і доглядачі кидають ся на божевільного, вяжуть его силоміць і старають ся привести до спокою.

Спальня представляла дивний вид. Непевне сьвітло, яке кидали три лихі сьвітильники, скріпило ся блеском кількох ліхтарень. Чорна повала, на котрій мерехтїло в виді хреста сяєво горючих сьвічок, вилискувала ся як від сьвіжо накиненого ґіпсу. Недужі, збір дармоїдів всякого віку, вхопили ся одною рукою дошки, що висїла на шнурку понад ліжками, а другою виправляли дивовижні рухи. На сей вид мій гнїв втихає, я тріскаю від сьміху, маляр душить ся. Лиш сестриця остає поважна і старає ся просьбою та грозьбою завести порядок.

Так минає ніч. О шестій годині рано скликує нас барабан разом. Директор прочитує імена людий, ми їдемо до Руан.

Тут оповідає офіцир урядникови, що віз наш транспорт, що шпиталь переповнений і не може нас приняти. На всякий случай маємо годину перестанку.

Я кидаю торністру в кут двірця і мимо докучливого болю в середині пускаюсь з Францом, оглядати місто. Ми впадаємо в зачудоване та одушевлене над церквою Ст. Ке та многими старими будинками і переняйшись так подивом, на смерть забули вернути перед упливом години на дворець.

— Ваші товариші поїхали вже давно — сказав до нас зелізничий урядник на двірци — они тепер в Еґре.

До сто громів! Найблизший поїзд відходить допєрва о 9 ій. Отже підемо на обід!

(Дальше буде).

За редакцию відповідає Адам Кр[illegible]

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Бебера. (Телефона число 569).